

Het lege Stalletje

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

HET LEGE STALLETJE

Rie
Reinderhoff

HET LEGE STALLETJE

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

Tekeningen van Rie Reinderboff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk 1

EEN KLEINE ROODHUID

Margriet zat in haar bed, dat voor het raam geschoven was en keek uit naar de tuin. Zo had ze nu al vier weken naar buiten gekeken en iedere dag had ze er naar verlangd daar te mogen wandelen.

Margriet was ziek geweest, zie je, erg ziek. Ze had roodvonk gehad.

De eerste weken had ze het helemaal niet erg gevonden, dat ze niet mocht opstaan. Haar keel had pijn gedaan en ze had overal rode vlekjes gehad en ze had maar heel stilletjes voor zich uit liggen kijken.

Later waren er fijne dagen aangebroken. Toen ze zich veel beter had gevoeld, was haar ledikant naar het raam geschoven. Moeder had kussens in haar rug gestapeld en ze had mooie boeken mogen lezen en ze had ook mogen zwaaien tegen de vriendinnetjes, die voor het raam kwamen staan.

Die vriendinnetjes mochten niet bij haar in de kamer, omdat roodvonk besmettelijk is, maar ze hadden zakken met fruit gebracht en ook blaadjes papier met sommen er op. Die sommen had Margriet moeten maken, want anders zou ze later niet meer mee kunnen komen met de klas. En ze wilde toch zo erg graag in die klas blijven zitten, bij Mies en Sinie en Toos.

Dat waren haar schoolkameraadjes, maar Toos was ook nog haar buurmeisje. Die had iedere dag gewuifd als ze naar school ging.

Aan al die dingen dacht Margriet, terwijl ze haar beker chocolademelk dronk en uitkeek naar de tuin.

Vandaag was het feest in die tuin, helemaal feest. De kastanjeboom droeg zo trots zijn kaarsen en de tulpen bloeiden en de goudenregen liet zijn trossen gele vlinders neerdruppen en de seringestruik leek wel één groot lila-boeket.

Maar o, wat schrok Margriet. Daar sloop Moor, de grotezwarte poes, de tuin in en gluurde naar dat ene vogeltje, dat zo vrolijk rondhipte.

Boem-boem-boem! Haar kleine vuisten klopten tegen de ruiten en het vogeltje fladderde weg en Moor keek heel boos om, maar Margriet lachte en riep: „Net goed hoor, net goed, lelijke moordenaar.”

„Foei, foei, moet je me zo uitschelden?”

Verschrikt keek Margriet om. Daar stond dokter Veneman naast haar bed en stak zijn vinger op.

„Ja, ja,” lachte hij, „dat is me wat moois. Ik rijd rond om de mensen beter te maken en jij scheldt me uit.”

„Ik. . . . de poes. . . . hij wilde een vogeltje pakken en. . . . en. . . . en. . . . mag ik nu naar buiten, dokter? Nu is het warm.”

„Tut-tut, kleine roodhuid, geef me je pols eens. Ja, ja, net wat ik gedacht had: heel, heel kalmpjes aan. Vandaag mag je een uurtje je bed uit en morgen wat langer en Zaterdag mag je dan in de tuin om de moordenaars weg te jagen. En als alles goed blijft gaan, mag je de volgende week wel een wandeling maken en dan maar vlug het bos in. Dat is hier dichtbij en de lucht is versterkend.”

„En mag ik ook gauw weer naar school, dokter?”

„Daar praten we over een week nog wel eens over. Je moet eerst maar een poosje de wei in.”

Toen de dokter vertrokken was, wilde Margriet onmiddellijk haar bed uitwippen, maar het was maar goed, dat moeder er nog was om haar op te vangen. De kleine meid voelde zich zo zwak en zo duizelig en ze tolde om, waar ze stond.

Moeder wist raad. Ze pakte Margriet in een wollen deken en zette haar in een gemakkelijke stoel voor het raam.

Na een uur was de kleine patiënte zo moe, dat ze zelf wel weer naar bed wilde.

De volgende dag ging het al veel beter. Toen droeg vader haar naar beneden en het was ook feest in de kamer, want moeder had al de vazen vol bloemen gezet.

Hoofdstuk 2

FRANS HEEFT EEN GEHEIM

's Zaterdagmiddags mocht Margriet voor het eerst in de tuin. Warm ingepakt liep ze in het zonnetje en keek uit naar het huis, waar Toos woonde.

Toos, die dolblij was, dat ze haar vriendinnetje terug had gekregen, deed vlug haar Zaterdagse boodschappen en kwam toen naar Margriet toe. Ze pakte haar onder de arm en liep met haar heen en weer.

Moeder keek uit het raam en lachte. Kijk, kijk, daar liepen de babbelkousjes. 't Leken wel twee oude buurvrouwen.

Margriet zag er wel veel beter uit. Volgende week zouden ze weer kunnen stoeien en ravotten en dan zou alle leed geleden zijn.

Toos mocht boterhammen blijven eten bij Margriet en na tafel las vader uit de kinderbijbel. Daarna dankte hij de Here Jezus, die Margriet beter had gemaakt. Het was een fijne dag voor ons patiëntje geweest.

Frans, het grotere broertje van Margriet, kwam fluitend uit school. Het was Woensdag en hij zou de hele middag vrij zijn. Zes weken lang had hij alleen de boodschappen moeten aandragen, maar nu was zijn zusje beter. Ze deed weer alle boodschappen en droogde ook weer af. Fijn, dat hij nu al die karweitjes niet meer alleen hoefde te doen.

Die middag zou hij al om twee uur met zijn vriendjes Tom en Dick het bos ingaan. Niemand anders mocht mee. Ze hadden n.l. een geheim met hun drietjes. Een fijn geheim, dat niemand anders mocht weten. Later wel, later zouden alle mensen het mogen weten en dan zouden die eens eventjes opkijken!

Margriet plukte aardbeien in de tuin en wuifde naar Frans met

het mandje, waarin de sappige vruchten lagen.

„Mooi weer, hè? Vanmiddag mag ik van moeder mee met je naar het bos.”

„Hola!” Frans stond stil en stampte als een postpaard op de grond. Zijn gezicht stond plotseling spinnijdig.

„Nee,” riep hij, „je gaat niet mee naar het bos. Als je wilt gaan, neem je Toos maar mee. Ik ga met mijn vriendjes. Wij hebben een geheim, dat niemand weten mag. Je gaat niet mee.” Het huilen stond Margriet nader dan het lachen. Ze had zich zoveel voorgesteld van de wandeling naar het bos. Toos zou ook meegaan en ze zouden dennennappels zoeken en mos uitgraven om mandjes op te sieren.

Maar moeder was er ook nog. Ze vroeg waarom Margriet zo sip keek en Margriet vertelde, dat haar broer haar niet mee wilde hebben.

„Ze gaat maar alleen,” zei Frans nog eens. „Ze heeft haar vriendinnen.”

„Je bent helemaal niet aardig voor je zusje, Frans,” vond moeder. „In plaats dat je 't nu prettig vindt, dat Margriet beter is, snauw je tegen haar en zegt, dat ze niet mee mag.”

Frans mompelde nog iets over een geheim, maar sribbelde verder niet tegen. Moeders wil was wet en hij begreep wel, dat hij vast en zeker Margriet zou moeten meenemen.

Zijn houding veranderde op slag. Hij nam Margriet mee naar de tuin en in het priëltje vroeg hij haar, of ze een geheim kon bewaren.

„Wat voor geheim?”

Frans keek alle kanten uit en fluisterde: „Tom en Dick en ik zijn bezig een opgraving te doen.”

Margriet keek verwonderd haar broertje aan.

„Een opgraving? Wat is dat?”

„Ja, je weet toch wel, dat er hunnebedden zijn en plaatsen, waar oude munten worden opgegraven en urnen? Nou, zo'n hunnebed hebben wij in 't klein gevonden.”

„Een klein hunnebed?” vroeg Margriet verwonderd. „En wat gaan jullie daarmee doen?”

„We gaan vanmiddag aan 't graven en als we urnen vinden en munten en zo, dan gaan we naar de burgemeester en dan komen wij in de krant te staan. Dan zijn we ontdekkers, zie je.”

„Maar hoe weten jullie, dat dat.... hu.... hunnebed daar ligt?”

„We hebben 't Zaterdagmiddag ontdekt en vanmiddag gaan we 't uitgraven,” zei Frans, „en niemand mag daar bij zijn.”

„Maar moeder heeft gezegd, dat ik met je mee moest.”

Haar broer knikte.

„Je mag mee, maar je moet Toos ook meenemen en dan brengen we jullie naar een open plek in 't bos, waar je ons niet zien kunt, maar waar wij je wel kunnen horen.”

„Goed,” zei Margriet. „Ik ga direct naar Toos om te vragen, of ze meegaat en . . . en Frans, mogen wij ook in de krant komen, als jullie wat vinden?”

Maar haar broer schudde het hoofd.

„We kunnen niet de hele krant vol met namen zetten,” zei hij.

„Wij zijn de eerlijke vindere, hè?”

Margriet knikte en holde naar haar vriendinnetje. De moeder van Toos keek ook al bedenkelijk, toen Margriet over de boswandeling begon. Toen ze echter hoorde, dat de jongens mee zouden gaan, vond zij het direct goed, dat Toos van de partij zou zijn. Drie stevige jongens van bijna veertien jaar zijn heel wat mans.

Zo zouden Toos en Margriet samen meegaan naar het bos.

En Toos kwam het geheim natuurlijk ook te weten.

Hoofdstuk 3

OP WEG NAAR HET BOS

Frans, Tom en Dick waren op weg naar het bos. Achter hen liepen Toos en Margriet gearmd en gezellig babbelend. Margriet droeg een mandje aan de arm, waarin ze de dennenappels wilde verzamelen.

Frans en Tom waren een beetje boos op elkaar. Frans had een standje gekregen van Tom, omdat hij het geheim aan zijn zusje verraden had, maar Dick had gezegd, dat Frans het toch zeker niet helpen kon, dat zijn zusje en haar vriendinnetje meegestuurd werden.

Dick bracht er de stemming weer in. Hij sloeg zijn armen om de halzen van zijn vriendjes en trok hen wild naar elkaar toe. „En nu weer goed zijn, hoor. Ik weet wel een fijne plek in 't bos, waar de meisjes kunnen spelen. We zullen heus geen last van hen hebben.”

Tom keek weer vriendelijk en bood aan de schoppen van zijn vriendjes te dragen, maar Frans schudde het hoofd. Ieder zou zijn eigen schop dragen. Zo ver hoefden ze niet te lopen.

De meisjes hadden lang zo'n haast niet als de jongens. Margriet was in een helé tijd niet in het bos geweest en er was zoveel moois te zien. De meidoorn rook zo heerlijk en ze wilde zo graag weten, waar het nestje was van een roodborstje, dat maar steeds bij hen bleef.

„O, kijk eens, een eekhoortje,” riep Toos. „Daar, daar, hij zit tussen de takken.”

De jongens bleven niet eens staan. Dick keek alleen om.

„Loop nu maar door,” zei hij. „Jullie doen net of je nog nooit een eekhoortje gezien hebt.”

„En jij doet net of je er iedere dag eentje ziet, saaie Piet,” snibde Toos.

De meisjes waren blij, toen ze alleen waren. De jongens hadden hen gebracht naar een open plek in het bos vol met zandkuilen. Je kon er van allerlei spelletjes doen. Je kon een huis maken met stoeltjes en tafels van zand en je kon er winkeltje spelen, want er lagen doosjes en blikjes genoeg om de zandwaren in te doen.

De meisjes hadden de jongens beloofd, dat ze niet zouden proberen hen af te gluren en als ze bang waren voor iets — je kon nooit weten — hoefden ze maar even te roepen en dan zouden de jongens direct komen.

„En als we niet bang worden?” had Toos gespot.

„Dan komen we jullie halen als we naar huis teruggaan,” had Frans beloofd.

„Veel geluk met je bed met Hunnen,” had Toos hen nageroepen. En toen waren de vriendinnetjes alleen. Toos begon onmiddellijk te graven, maar het viel niet mee het zand weg te werken met je handen. Margriet vlijde zich lekker in een warmgestoofde zandkuil. 't Was heerlijk om uit te rusten, want ze voelde zich nog heel erg gauw moe.

„Laten we visite spelen,” stelde Toos voor. „Kijk, hier zet ik een streep. Dit is mijn huis en dat is jouw huis.”

„Jij bent een mevrouw, die ziek is en ik kom bij jou op visite.” Margriet sprong lachend overeind.

„Dank je wel, ik ben lang genoeg echt ziek geweest. Ik ga eerst dennenappels zoeken.”

„Hier liggen geen dennenappels.”

„Dan gaan we wat verder het bos in.”

„Dat durf ik niet.”

„Och, bangerd, de jongens zijn vlakbij,” spotte Margriet.

„Laten we dit kleine paadje maar doorgaan. Als je maar onthoudt, welke weg we nemen.”

Ja, als ze dat maar onthouden hadden, maar ze dwaalden 't ene paadje uit en 't andere in en ze vonden nog altijd geen dennen en toen stonden ze opeens aan de rand van het bos, waar het vol lag met die houten appeltjes.

Maar ze keken helemaal niet meer naar de grond, want mid-

den in het bos lag zo'n grappig huisje. Het leek een klein houten keetje, dat gemaakt was van boomstammen. Er hingen geen gordijnen voor de ramen.

Toos greep haar vriendinnetje bij de arm.

„O, kijk eens, een huisje. Wat griezelig, hè?”

„Griezelig?” lachte Margriet. „Het is juist fijn. In dat huisje wonen natuurlijk mensen. Weet je wat we doen zullen? We gaan er heen en vragen, of we drinken mogen.”

Toos hield haar vriendinnetje tegen.

„Laten we dan eerst door het raam kijken.”

„Ben je bang, dat het het huisje van Hans en Grietje is en dat de heks er zal wonen?”

„Nee, maar”

Margriet trok de arm van haar vriendinnetje door de hare en zei: „We houden elkaar vast en lopen gewoon langs het raam en kijken naar binnen.”

Toos liet zich meetrokken en toen ze bij het raam waren, gingen ze op hun tenen staan en toen

O, toen gilden ze het uit van schrik en holden ze weg zo vlug als hun benen hen dragen konden. Want juist op het moment, dat ze naar binnen hadden gegluurd, was er een gezicht voor het raam verschenen, een roetzwart gezicht met een rode zakdoek om de hals geknoopt. O, het gezicht was vlakbij geweest. De meisjes renden achter elkaar weg, maar de dennenaalden waren zo glad en ze konden niet gauw tussen de stammen doorkomen. Ze dachten, dat ze in groot gevaar verkeerden.

Hoofdstuk 4

DE ZWARTE MAN

Voor de meisjes de bosrand bereikt hadden, hoorden zij een mannenstem roepen. Ze luisterden niet, ze liepen nog harder. Margriet kon Toos bijna niet bijhouden. Nu voelde ze goed, dat ze ziek geweest was. Ze kreeg steken in de zij en haar hart bonsde zo.

En toen opeens waren ze uit het bos en vlak voor hen lag een boerderijtje en ze waren even, heel even, van hun angst bevrijd, maar toen. . . . O, toen vloog er een grote zwarte hond op hen af en ze durfden niet terug en ze durfden niet verder.

Ze klemden zich aan elkaar vast en de hond blafte en sprong om hen heen en ze gilden het uit van angst en narigheid.

„Hier, Wodan. . . . Stil, Wodan!”

De hond liep kwispelstaartend terug naar de vrouw, die geroepen had. Ze was een vriendelijke oude boerin. Ze pakte de meisjes bij de hand en nam hen mee naar binnen.

„Och, deerntjes,” zei ze, „ge moet niet zo huilen. Wodan doet geen mus kwaad, anders zouden we hem toch wel aan de ketting houden. Wat doet ge hier zo allenig in 't bos? Wacht, hier is een klont voor de schrik.”

Sabbelend op de suikerbrok keken de meisjes rond. O, het was zo'n gezellige kamer, waar ze zaten. Er stonden zulke mooie rode geraniums voor de ramen en er waren bedsteden met wit en rood geblokte gordijntjes en er lag een gezellige grote poes op de stoel te slapen.

En toen vertelde Margriet hoe ze hier waren gekomen. Dat ze gevlucht waren voor een zwarte man, die in het bos woonde.

„Het was vast een rover,” hielp Toos. „Zo zien rovers er ook uit. Met een rode doek om zijn hals.”

Toen schrok de boerin zeker wel erg?

O neen, er gebeurde heel wat anders. De vriendelijke oude vrouw zette de handen in de zij en lachte, lachte tot de tranen haar over de wangen liepen en riep: „Die Pedro een rover? O, foei!”

„Wie was die Pedro dan?”

Op die vraag kon de boerin geen antwoord geven, want er volgde een nieuwe verrassing. De hond begon opnieuw te blaffen, maar dat blaffen was nu van blijdschap.

Wodan hoorde de boer aankomen en als de boer er bij was, kon het geen kwaad, zelfs al kwamen er drie vreemde jongens tegelijk het erf op.

Drie vreemde jongens? Het wáren helemaal geen vreemde jongens. Het waren Dick en Frans en Tom. Maar de boer was boos op hen, hoor. Heel boos. Hij droeg hun schoppen en ze liepen voor hem uit met neergeslagen ogen en afhangende armen.

De boerin liep het erf op en haar man riep: „Alsjeblieft, vrouw, hier breng ik je drie jongens, die bezig waren onze voederbieten op te graven.”

„Onze voederbieten?” De boerin schudde het hoofd. Zulke kwade rakkers ook.

Maar Margriet zorgde wel, dat de boerin te weten kwam, hoe de vork in de steel zat.

„Dat is mijn broer met zijn vriendjes,” zei ze, „en ze zijn gaan graven om urnen te vinden. Ze wilden in de courant komen.”

De jongens werden danig uitgelachen.

„En wilden de meisjes niet in de krant komen?” vroeg de boer.

De jongens haalden de schouders op en zwegen, maar Toos riep: „Ze wilden niet hebben, dat we bij hen bleven en we mochten van moeder alleen het bos in, als ze ons niet in de steek lieten.”

„Weet je wel, dat de meisjes door jullie schuld een erge schrik gekregen hebben?” vroeg de boerin.

Zij vertelde het verhaal van de zwarte man en zei, dat ze nu maar gauw met z'n allen naar huis moesten gaan, anders zouden de moeders nog ongerust worden.

„En dan zal ik ze de kortste weg naar huis wel wijzen,” zei de boer. „Dan gaan we langs het huisje van die zwarte boeman.” Voor ze weggingen, kregen ze allemaal nog een glas karnemelk. Ze wuifden tegen de boerin en stonden al gauw voor het kleine huisje.

De zwarte man was niet meer te vinden. Voor het huisje zat iemand in een geruit hemd de courant te lezen. Hij had een zwarte krullebol boven een donkerbruin gezicht, maar zwart was hij niet meer en de rode doek was ook verdwenen.

Hij stond op, toen de boer met de kinderen het huisje naderde en riep: „Ha, ha, daar zijn de twee kleine Bianca's, die straks 'ier waren.”

De boer knikte.

„Ze heten geen Bianca, ze heten . . . nou, vertel maar eens, hoe je heet.”

De meisjes noemden hun namen en de man zei: „Iek ook zo zwart was. Iek de schoorstienveger ben. Zij bang waren, ee? Kom mar kaike ien huis van Blauwbaard, hi-hi-hi.”

Toen de kinderen achter elkaar binnengeschuifeld waren, was het huisje bijna vol. Het bleek een gezellig kamertje. Er stond een tafel en een rieten stoel. Op de tafel stond wat serviesgoed.

„Waar is de keuken?” vroeg Toos, die nu niet meer bang was.

„De keuken ies boite, ha-ha-ha en main bed 'ier bove. Daar 'eb ik een friend. Wees stiel en 'oor.”

Toen het stil was, knipte hij een paar keer met de vingers en riep: „Allo, allo.”

Boven begon meteen een duif te koekeroeën.

„Ach, bei oens ien Italië veel vogels op die straat.”

De boer klopte hem lachend op de schouder.

„Maar we beginnen vandaag niet over je vaderland, Pedro, want dan kom je niet uitgepraat. Misschien willen de kinderen nog wel eens terugkomen.”

„Iek altaid weg bien. Alleen vandaag geen vuiltje in schoorstien. Ha-ha.”

Toen ze afscheid genomen hadden, bracht de boer hen dwars

door het bos naar huis. Wat hadden ze toen nog veel te praten en te lachen. De jongens werden duchtig geplaagd met de hunnebedden en de meisjes met de zwarte rover, die een doodgewone schoorsteenveger was.

Toen Frans en Margriet alleen waren, zei Frans: „Zullen we thuis maar niet vertellen wat er gebeurd is?”

Margriet haalde de schouders op.

„We kunnen het toch niet stilhouden.”

Margriet had goed gezien. Voor het een uur later was, wisten moeder en vader al alles van de boer en van Pedro. Ja, ze kwamen dat van de graverij ook te weten. Frans kreeg een duchtig standje. Voor straf mochten de kinderen voorlopig niet meer alleen naar het bos.

„Maar dan zien we Pedro niet meer,” zuchtte Margriet. „Mag hij dan de schoorsteen bij ons komen vegen?”

„Och, domoor, de schoorstenen zijn immers al geveegd,” zei moeder. „Maar het volgend jaar zullen we aan hem denken.”

En tóch kwam Pedro veel gauwer in huis dan ze gedacht hadden. Luister maar . . .

Hoofdstuk 5

EEN INBREKER?

Margriet was alweer helemaal hersteld van de roodvonk. Ze was naar school geweest en de Paasvacantie was voorbij en de Pinkstervacantie en nu was het volop zomer en het ging naar de zomervacantie.

Frans en Margriet zouden gaan logeren bij oma, die niet al te ver weg woonde en moeder en vader waren nu op een avond samen er heen om te kijken, of het oudje flink genoeg was om de levenmakers in huis te hebben. Ze waren met de bus gegaan en ze zouden voor de nacht weer terug zijn.

Margriet en Frans vonden het helemaal niet ongezellig om alleen thuis te zijn. Moeder had alles klaargezet. Boterhammen met een extra plak koek er op en er was chocolademelk en ze hadden een mooi boek om te lezen.

Als het donker werd, moesten ze naar bed gaan. Vader had het licht afgedraaid, maar het werd helemaal niet donker. Het bleef zo fijn lang licht.

De klok sloeg al tien uur, toen Frans en Margriet pas naar boven gingen. Vader en moeder zouden nu ook wel gauw komen. Margriet hield haar broertje stevig vast bij zijn broekspijp en toen opeens — ze rolden bijna van de trap van schrik — hoorden ze lawaai achter zich.

„O, Frans, er is iemand beneden.”

Frans trok zijn zusje naar boven en maakte rechtsomkeert.

„Ach, kind, dat zijn moeder en vader, die thuiskomen.”

Hij liep naar beneden en opende de deur.

„Moeder, vader, bent u daar?” riep hij, maar zijn stem klonk toch wel erg benauwd.

Hij kreeg geen antwoord en hoorde toch duidelijk, dat er iemand in de kamer was. Hij trok de deur met een slag dicht,

vloog de trap op en trok zijn zusje met zich mee naar de slaapkamer.

„Ssst,” fluisterde hij en zijn hart bonsde hem in de keel, „ja, er is iemand beneden, maar vader en moeder komen gauw thuis.”

Margriet klemde zich aan haar broertje vast.

„Zullen we 't raam opendoen en om hulp roepen?” vroeg ze met een bevend stemmetje.

„Nee, als we om hulp roepen, komen ze misschien naar boven,” fluisterde Frans.

Gelukkig behoefden ze niet lang in angst te zitten. De grote bus denderde langs het huis en toen wisten ze wel, dat vader en moeder gauw zouden komen.

Toen het hekje dicht sloeg, werd Frans heel wat moediger. Hij opende het raam van de slaapkamer en riep met gedempte stem: „Vader, moeder, er zijn dieven. . . . er is iemand in huis.”

Vader geloofde er niet veel van. Hij lachte hartelijk en opende rustig de voordeur. Met kloppend hart wachtten de kinderen af, wat er gebeuren zou. Ze durfden nu wel naar de trap te lopen.

En daar vond vader hen. Rillend van narigheid en bevend van angst.

„Kom maar eens naar beneden, kleine domoren. We hebben de inbreker gevangen.”

„Waar was die inbreker?”

„Hij zit in de keuken in een klein mandje.”

Het was een duif, die op een of andere manier in de schoorsteen verzeild was geraakt en zo in de haard was gekomen. Zijn witte veren waren bedekt met vochtig roet. Zijn oogjes knipten zo angstig naar de kinderen.

„Och, vader, wat erg. Zou hij blijven leven?”

„Ik denk, dat hij niet eens gewond is,” zei vader, „morgenochtend zullen we zijn veren met een watje, gedrenkt in olie, schoonmaken.”

„Mag ik hem eten geven?” vroeg Frans, die nu weer haantje de voorste was.

„Neen, jongen, we zullen hem maar met rust laten. Hij heeft slaap nodig en jullie ook.”

Moeder ging zelf mee om de kinderen naar bed te brengen. Ze dekte Margriet nog eens extra toe. Deze hield moeders hand vast.

„O, moeder, wat heerlijk, dat u er nu weer bent. Het was zo erg, dat we helemaal alleen waren, toen we dat nare geluid hoorden.”

„Was je dan zo alleen, Margriet? Helemaal alleen? Was de Here Jezus dan niet bij je? Je had toch kunnen vragen, of Hij die nare angst wilde wegnemen?”

Margriet kleurde. Nee, daar had ze niet aan gedacht.

„En vanmiddag hebben we nog wel in de Bijbel gelezen, dat de Heiland de storm bedaarde,” zei moeder.

„Ja, vreemd was dat,” dacht Margriet. „Je las al die verhalen wel in de Bijbel, maar je dacht er niet aan, dat de Here Jezus nu nog net zo machtig was als toen en dat Hij altijd bij je was, als je maar bad.”

Toen de kinderen de volgende morgen beneden kwamen, trippelde de duif al door de keuken. Hij at wat kippenvoer en klapte met de vlerken, die vader schoongemaakt had en toen de

deur openging, hipte hij naar buiten, klapte eens met de vleugels en vloog weg.

„O, vader, nu komt hij misschien niet meer terug en het is onze duif geworden.”

„Nee, hoor,” lachte vader, „de vogel was alleen in onze schoorsteen verdwaald en nu is hij weer op weg naar zijn eigen duiventil.”

„En als hij de weg niet meer weet?”

„Het gebeurt maar heel zelden, dat een duif zijn huis niet weet te vinden. Vandaag zit hij vast en zeker nog tussen zijn familie en scheidt er over op, dat hij voor inbreker heeft gespeeld.”

Zo'n vader toch! Alsof een duif kon praten.

Maar ze waren toch wel blij, dat de duif weer in zijn eigen huis zou zijn.

Hoofdstuk 6

WAS ER BRAND?

Ach, wat ging die tijd toch gauw. Nu was de zomervacantie ook alweer voorbij. Margriet en Frans hadden een paar heerlijke weken bij hun oma doorgebracht en nu gingen ze weer naar school.

„'k Wou, dat het maar een beetje regende,” zei Margriet. „Als 't zulk mooi weer is als nu, mis je de vakantie zo erg.”

Na veertien dagen kreeg Margriet haar zin. Maar ze kreeg niet een klein beetje regen. Het begon te gieten en te stormen en het was plotseling zo koud, dat moeder maar vlug hun warme kleren ging opzoeken.

Thuis was het ook koud. Margriet had gevraagd, of moeder de kachel niet een heel klein beetje wilde aanleggen, maar moeder had lachend gezegd, dat er vroeger bij haar thuis niet eerder gestookt werd dan 1 November en daar wilde moeder zich ook aan houden.

Maar Margriet had gezien, dat vader een kit kolen had geschept en nu hoopte ze zo, dat de kachel een beetje zou branden. Het was niet alleen om de warmte, hoor! Maar als moeder schemerde en de kachel brandde, scheen het licht op de grond en dan kon je zo heerlijk languit liggen lezen en 't was zo gezellig in de kamer. Moeder zat dan achter het theeblad en de breinaalden tikkelden en Frans, die een paar klassen hoger zat dan Margriet, zat zijn huiswerk te leren bij de tafel en . . . o, er waren nog duizend fijne dingen meer, die allemaal bij de winter hoorden en die een klein beetje begonnen als de kachel aangemaakt werd.

„Ra, ra, wie ben ik?”

Twee handen werden om Margriets ogen gelegd.

„Ik hoor natuurlijk aan je stem, dat jij het bent, Toos.”

Het vriendinnetje schaterde van de lach.

„Mis, poes, kijk maar, het was Frans, die jou blind maakte.”

„Maar het was jouw stem.”

„Dat verzonnen we om het moeilijk te maken,” knikte Toos en ze stak haar arm door die van haar buurmeisje.

Zo tornden ze met hun drietjes tegen de wind in en babbelden honderd uit. Maar toen kwamen ze bij de straat, waar ze woonden en wat kregen ze toen een schrik. Er was brand in de straat. Brand en . . . o, het was het huis van Frans en Margriet. Kijk maar, er sloegen grote rookwolken de straat op.

Margriet bleef stilstaan en durfde niet verder, maar Frans vloog als een pijl uit de boog naar huis. En even later kwam hij zijn zusje alweer tegemoet.

„Kom maar, Margriet. Het is geen brand. Moeder heeft de kachel aangemaakt en de schoorsteen wil niet trekken. Het is de aanmaakturf, die zo rookt.”

Vader dacht eerst nog, dat de smook wel weg zou trekken, als de schoorsteen maar goed verwarmd was, maar de vader van Toos, die ook eens kwam kijken, zei, dat er vast en zeker iets met de schoorsteen aan de hand was. Ze moesten hem maar eens flink laten vegen.

„Maar hij is pas geveegd,” zei moeder.

En toen dacht vader aan de duif, die verdwaald was in de schoorsteen. Die had misschien met zijn wilde gefladder wel wat gruis losgemaakt.

„We zullen weer een schoorsteenveger moeten laten komen,” zuchtte hij.

„Een schoorsteenveger? . . . O, moeder, mogen wij dan Pedro halen?”

„Goed, dan moeten jullie morgen maar samen naar hem toe gaan.”

„Maar dan is hij niet thuis. Hij zal het nu zo druk hebben.”

„Frans heeft gelijk, moeder. Er zal vanavond nog een boodschap heen moeten. Pedro kan dan morgen komen.”

Moeder keek eens naar de lucht. 't Donkerde al zo gauw.

„Ze kunnen best heen en weer voor het donker is,” zei vader.
„Geef hun dan voor één keer maar een paar boterhammen mee,
die ze uit de vuist mogen opeten.”

Zo gingen Frans en Margriet samen op stap naar het huisje van
Pedro, de schoorsteenveger.

Hoofdstuk 7

BIJ PEDRO IN HET BOS

Margriet hield haar broertje stevig bij de arm vast. Hu, wat huilde die wind door de bomen en het bospad was zo glad door de verregende afgevallen bladeren. 't Was tussen de bomen ook veel donkerder dan op de weg en je hoorde het loeien van de storm zo goed.

Toen bleef Margriet opeens stilstaan.

„O, Frans, wat was dat? Ik hoorde geritsel.”

„Dat was een konijntje of een haas, bangerd,” zei haar broer, die zich groot wilde houden.

„Weet je heel goed de weg?”

„O ja, we moeten rechtuit lopen tot we bij het dennenbos komen en dan kunnen we dwars er door gaan of er omheen lopen.”

„Laten we er maar omheen gaan,” vond zijn zusje. „Het is zo donker tussen de bomen.”

„Nee, dat doen we niet, hoor. Kijk, daar brandt licht. Dat is het huisje van Pedro al. We lopen er recht op aan.”

Voor ze bij het houten keetje waren, had Pedro de deur al geopend. Hij trok de kinderen naar binnen en zei, dat ze zich moesten warmen. Dan riep hij:

„Eila, eila, Pedro moet zeker schoorsteen vegen, niet? Veel roken en hoesten. Uche-uche. Schoorsteen vuil en zwarte man komen moet!”

Toen Margriet in het kamertje stond, sloeg ze haar kap terug en toen herkende de schoorsteenveger de kinderen.

„Ah. . . Bianca en haar broer. Ach, zo lang geleden, ik uitkijken naar Bianca. Zij zo lief als mijn eigen kleine meisje.”

Pedro was een vriendelijke baas. Hij gaf de kinderen beschuiten en bestrooide ze met hagelslag. Hij warmde melk en Frans

bracht de boodschap over, die vader hem meegegeven had. Toen Margriet ook nog vertelde, dat de duif hun vermoedelijk die kool gestoofd had, schaterde de schoorsteenveger van de lach.

„O ja, die duiven zulke stoute vogels. Ploef, door de schoorsteen en dan niet meer willen branden de kachel. Ik komme kaïke in Bianca's huis. Schrijf op lei die naam en adres.”

Pedro was zo blij, dat hij gezelschap had gekregen. En de kinderen vonden het zo gezellig in het kleine huisje.

Maar toen opeens keek Margriet naar buiten en zag, dat het donker geworden was. Ze sprong op en riep: „O, Frans, het is helemaal donker, vader en moeder zullen zo ongerust zijn.”

Pedro was ook opgestaan.

„Iek jullie wegbrengen naar buiten het bos. Iek eerst warme kleren aandoen. Ien main land altheid goed en warm.”

Hè, heerlijk was het, nu door het bos te lopen. Wat gaf het, of de wind de gebroken takjes op het pad smeed en huilde van wonder en geweld. Als je hand zo vast en warm lag in de greep van een groot mens, die vertelde. . . . al maar vertelde.

Toen ze buiten het bos kwamen, wel, toen kwam vader hen al tegemoet. Hij bedankte Pedro voor het geleide en vroeg: „Hebben de kinderen hun boodschap goed gedaan, schoorsteenveger? Kom je morgen?”

„Morgen iek kom en alle rook zo, fuut, weg.”

Vader had de kinderen een standje willen geven, omdat ze te lang bij Pedro gebleven waren, maar hij deed het niet. Hij keek Pedro na, toen hij terugliep. Het was zo'n eenzame man. Hij woonde hier zo alleen en zo ver van zijn warme vaderland.

Gelukkig was alle rook verdwenen, toen ze thuiskwamen. Moeder had het fornuis in de keuken aangemaakt en de warmte was in de kamer te voelen.

De kinderen babbelden honderd uit en Margriet vertelde, dat Pedro een klein meisje had in Italië en dat zij Bianca heette en dat Pedro daarom nu zeker alle kleine meisjes maar Bianca noemde.

„Wat moet zo'n man zich eenzaam voelen,” zei moeder. „Waarom gaat hij ook zo ver van hen weg. Als vader eens wegging. . . .”

Moeder huiverde. Ze mocht er niet aan denken, dat haar man zo ver weg zou gaan.

Vader sloeg de arm om moeders schouder en zo stonden ze later bij de bedden van hun kinderen, die sliepen als rozen.

„God geve, dat wij elkaar nog lang mogen houden,” zei vader.

„En nu gaan we ook naar bed,” zei moeder, „want morgen....”

„Morgen wordt het een roetdag,” grapte vader.

Hoofdstuk 8

ARME PEDRO

„O, wat hebben die Akkermannetjes een haast,” zeide de hoofdonderwijzer, die bij het hek stond, toen de school uitging.

Ja, Margriet en Frans hadden haast. Als een pijl uit de boog vlogen ze naar huis. Ze hoopten maar, dat de schoorsteenveger nog niet vertrokken was, als ze thuiskwamen. En moeder had gezegd, dat ze maar hard moesten lopen, want dat er wel heel veel roet op te ruimen zou zijn.

Toen Margriet en haar broertje thuiskwamen, zagen ze, dat Pedro er nog wel was, maar er was geen sikkepit zwart te bekennen. „Margriet had zeker gedacht, dat ze door een roetveld zou moeten waden,” lachte moeder, die de ogen van haar kleine meisje over de grond zag speuren.

Moeder vertelde, dat Pedro een goed vakman was. Hij had onmiddellijk ontdekt waar de fout zat. De ondeugende duif had met zijn gefladder een steen losgewrikt en die versperde de uitgang van de schoorsteen. De steen was weer op zijn plaats gebracht en Pedro dronk na het karweitje gezellig een kopje koffie in de keuken met moeder Akkerman.

Frans moest van alles weten. Eerst bekeek hij het gereedschap van Pedro en wilde weten uit welk gedeelte van de laars Pedro kwam.

„Van welke laars?” vroeg Margriet. Maar Frans, die juist de landkaart van Italië op school geleerd had, vertelde, dat Italië de vorm van een grote laars had.

Pedro knikte en zijn ogen werden groot van verlangen, toen hij over zijn geboorteland sprak. Hij wilde erg graag weer terug naar zijn land en zou dat ook zeker doen, als hij genoeg geld bijeen gespaard had. De winters waren hier zo koud.

„Zal Bianca blij zijn als u terugkomt?”

Voor Margriet het wist, had ze de vraag er uit geflapt.

En toen gebeurde er iets akeligs. Pedro deed even de ogen toe, alsof hij een onverwachte klap ontvangen had. Hij knipperde met zijn ogen en stond op.

„Ieke gaan moet. Ieke nog viel schoorstienen moet vegen.”

Niemand sprak een woord. De schoorsteenveger bukte zich om zijn gereedschap op te nemen. Toen hij zich omkeerde, zagen ze, dat er twee witte kronkelende strepen over het zwart van zijn gezicht liepen. Pedro had gehuild.

En toen hij weg was, huilde Margriet. O, ze wist vast en zeker, dat ze iets heel doms gevraagd had en Pedro veel verdriet had bezorgd.

Moeder troostte haar en toen vader thuiskwam en het wonderlijke verhaal hoorde, bedacht hij een aardig plannetje.

„Moeder vertelt me, dat Margriet Pedro aan het huilen heeft gemaakt en die domme moeder heeft vergeten, hem voor zijn werk te betalen. We willen dat graag allemaal weer goedmaken en daarom zullen we vragen, of Pedro Zondag nog eens bij ons op visite komt. Hij is een eenzaam mens en hij zal wel niet veel uitgaan.”

Frans ging naar het bos om Pedro uit te nodigen. Margriet durfde niet meer mee te gaan. Ze was zo bang, dat Pedro boos op haar zou zijn.

Maar Pedro bleek niet boos. Hij had gezegd, dat hij Zondag graag wilde komen en dat hij een album met foto's van de laars zou meebrengen. En voor Margriet had hij een klein fluwelen aapje meegegeven en Frans had een fluitje gekregen, dat Pedro zelf gesneden had.

„Maar zou Pedro niet weer gaan huilen, als ik wat vraag, moeder?” vroeg Margriet met een benepen stemmetje.

„We zullen Pedro helemaal geen vragen stellen en alleen maar heel hartelijk voor hem zijn,” zei moeder. „Het ziet er naar uit, dat Pedro een heel groot verdriet draagt.”

„Nog een nachtje slapen en dan is het Zondag,” zei Frans, toen het Zaterdag was.

„Zouden we nu Zondag in de keuken moeten zitten?” vroeg Margriet. „De kleren van Pedro zijn zo zwart.”

Frans rolde om van de lach. Zo'n dom kuikentje. Die dacht, dat een schoorsteenveger geen Zondagse kleren had. Hij zei, dat Pedro 's Zondags net eender gekleed zou zijn als vader en geen sikkepit anders.

Wie had er gelijk?

Hoofdstuk 9

DE SCHOORSTEENVEGER VERTELT

't Was Zondagmiddag. De regen druppelde neer en maakte alles nat en klam. Maar binnen was het heerlijk gezellig. In de schoongemaakte kachel brandde een knappend vuurtje en de ramen besloegen telkens van de kou buiten.

Maar Frans en Margriet zorgden wel, dat het glas schoon bleef. Ze zaten op de uitkijk naar Pedro.

Precies om drie uur kwam hij de hoek van de straat om. Neen, hij kwam nu niet in zijn schoorsteenvegerspakje, maar iedereen kon toch wel zien, dat hij een vreemdeling was. Hij droeg een loden cape en een jagershoedje met een veer en onder de cape kwamen een paar sportkousen kijken.

De deur stond al wijd open toen hij kwam. De kinderen kwamen hem tegemoet en moeder begroette hem hartelijk. Ze nam de natte cape af en schoof een gemakkelijke stoel bij het vuur. Toen Pedro zijn cape aflegde, zagen de kinderen, dat hun bezoek nog een pakje had meegebracht. Er kwam wat chocolade voor de kinderen uit en ook een album met foto's.

Eén pakje was afzonderlijk gebundeld. Margriet vroeg zich nieuwsgierig af, wat daar toch in zou zitten.

En toen merkten ze pas, wat een fijne verteller Pedro was. Als hij aan het praten was, hoorde je niet eens meer dat hij zo'n grappig taaltje sprak.

Toen moeder voor thee en wat lekkers had gezorgd, bladerde de man in het album en schilderde zijn mooie heerlijke vaderland, waar het zo warm was, dat de citroenen en sinaasappelen zo maar aan de bomen langs de weg hingen. Hij repte echter met geen woord over zijn huisgenoten. Maar toen sloot hij het album en stak zijn hand uit naar het pakje. Nadat hij het losge maakt had, kwamen er nog meer foto's te voorschijn. Grote

en kleine portretten van een lief klein meisje met donker krulhaar en een jonge vrouw.

Op een van de portretten stond Pedro tussen die beiden in. Hij had de armen om hen heen geslagen.

Margriet wilde weer vragen of het meisje en haar moeder niet wilden hebben, dat hij weer thuiskwam, maar vader keek haar waarschuwend aan. Ze hoefden ook niets te vragen. Pedro vertelde in zijn gebroken taaltje:

„Voor de oorlog woonden we met ons drietjes in dit huisje.” Hij schoof een foto naar voren, waarop een klein wit huisje stond, dat begroeid was met klimop.

„Mijn vrouw, de kleine Bianca en ik. Ik werkte de hele dag voor hen en als ik 's avonds thuiskwam, wachtten ze me op. We brachten samen de kleine Bianca naar haar bedje — kijk hier ligt ze — en we waren zo gelukkig.

En toen kwam die boze oorlog. Alles ging nog goed tot het einde. In een van de laatste dagen kwam het vreselijke bombardement, dat ons hele dorpje verwoestte. Het hele dorpje, mijn huisje ook. Toen ik 's avonds thuiskwam, bezat ik niets meer. Geen huis, geen vrouw en geen kind. Na de oorlog ben ik weggevlucht uit mijn land. Ik kon er niet meer zijn.”

Moeder legde de hand op zijn schouder.

„Heeft u geen familie meer?”

„Ik heb nog een oud moedertje. Ik ga weer naar haar terug als ik genoeg geld heb gespaard.”

„Zal dat nog lang duren? Ze zal zo naar u verlangen,” zei moeder zacht.

„Nog een winter,” glimlachte de schoorsteenveger, „nog ene heel koude winter. Hu-hu.”

Hij rilde of hij de kou al in zijn botten voelde.

Margriet leunde stil in haar hoekje naast de kachel. Dus dat was het geheim van Pedro. Bianca en haar moeder waren dood. Zouden ze in de Here Jezus geloofd hebben? Dan zouden ze nu in de hemel zijn.

Pedro bleef ook eten en moeder had voor een verrassing gezorgd. Ze zette een schotel met macaroni en ham op tafel.

Pedro snoof de geur op en zei: „Heerlijk . . . hier maar altijd aarpelen-aarpelen. In mijn land altijd dit heerlijke eten.”

's Avonds was de lucht wat opgeklaard en met hun allen brachten ze Pedro tot de rand van het bos. Moeder zei, dat hij hen net zo veel mocht bezoeken als hij wilde en Pedro antwoordde, dat hij dan heel graag nog eens zou komen.

Op de terugweg stak Margriet haar arm door die van haar moeder en vroeg: „Is Bianca nu in de hemel, moe?”

Moeder haalde de schouders op.

„Van Bianca weten we niets, Margriet. Pedro schijnt niet veel van de Here Jezus af te weten. Hij keek zo verwonderd, toen vader uit de Bijbel las en hij sloot zijn ogen niet, toen er gebeden werd.”

Margriet lachte ongelovig.

„O, moeder, maar iedereen kent toch de Here Jezus?”

„Was dat maar waar, kindje. Misschien heeft iedereen wel eens van die Naam gehoord, maar dat betekent nog niet, dat iedereen in Hem gelooft.”

Daar schrok Margriet van.

„Maar dan moeten we Pedro toch van Hem vertellen, moeder.”

„Ja, mijn kind, dat moet ook. Maar langzaam aan. We moeten om te beginnen vragen, of God Pedro's hart wil openen voor Zijn Woord.”

Die avond bad Margriet voor Pedro. Ze vroeg of God Pedro wilde troosten in zijn grote verdriet en of Hij wilde maken, dat Pedro ging geloven in de Here Jezus.

Toen sliep Margriet in en droomde, dat er sinaasappelen groeiden aan de seringeboom. Maar dromen zijn bedrog en 's morgens was het weer precies zo koud en kil en regenachtig als zo vaak in ons kikkerland.

Na die ene Zondag kwam Pedro vaak in het huis van Frans en Margriet. En hij was er altijd welkom.

Hoofdstuk 10

WAAR WAS PEDRO?

„Ziezo, laat me nu maar eens zien, hoe jullie kerstrapport er uitziet.”

Margriet en Frans schoven de cijferlijst met een blij gezicht naar vader toe. Frans had een fijn rapport met niets anders dan zevens en achten en Margriet had er wel een enkel mager zesje bij, maar ze was toch vier punten vooruitgegaan bij de vorige keer.

Vader zette tevreden een dikke krullige handtekening onder de rapporten en zei: „En nu krijgen jullie een beloning. Jullie mogen allebei een wens doen.”

Frans keek Margriet eens aan en zei: „We weten al lang wat we kiezen, vader. We wilden zo graag, dat Pedro hier Kerstfeest mag vieren.”

„Ja, maar slapen ook, hoor,” zei Margriet.

Moeder, die juist binnenkwam, knipoogde tegen vader.

„Nu,” zei ze, „dat is dan een voordeeltje voor ons, want we waren al van plan Pedro voor twéé dagen weg te halen uit zijn boshuisje.”

„O, neen, neen, dan vragen wij nog iets anders, hoor,” riep Margriet. „We willen ook zo graag schaatsen hebben.”

Vader krabde zich lachend achter het oor.

„Twee paar schaatsen, waar haal ik het geld vandaan? Gaan jullie vanmiddag maar vragen, of Pedro bij ons wil komen logeren met de Kerst en dan komt de rest wel terecht.”

Zo togen Frans en Margriet op weg naar het bos.

„Zou 't gaan vriezen?” vroeg Frans. „'t Is veel kouder dan gisteren en 't is hier ook al een beetje glad.”

„Ach joh, dat komt van de dennenaalden,” lachte zijn zusje en ze zette het op een lopen om het eerst bij het huisje te zijn.

En toen. . . o, wat kreeg ze een schrik. Het huisje was leeg . . . helemaal leeg!

Margriet keerde zich om en riep: „Pedro is er niet. Alles is weg.”

Frans keek door het raam en voelde eens aan de deur.

„Die zit niet op slot,” zei hij, omkijkend, „kom mee naar binnen, Margriet. Misschien is Pedro boven.”

Maar de man was niet boven. Ze vonden alleen de kooi met de duif en een groot vreemd pak.

„Koekeroe. . . koekeroe,” riep de duif.

„Kon je ons maar vertellen waar het baasje is,” zuchtte Frans. „We kunnen hier toch ook niet gaan zitten wachten tot hij terugkomt.”

„Laten we naar de boerderij gaan,” stelde zijn zusje voor. „Daar weten ze vast wel, waar hij is.”

Op de boerderij wachtte hun een verrassing. Pedro zat achter het fornuis zijn pijpje te roken.

Margriet herademde en zei: „O, Pedro, we dachten dat je weg was.”

Haar blijdschap duurde niet lang. Pedro vertelde, dat hij een brief had gekregen uit Italië en dat hij eerder terug moest dan hij gedacht had, omdat zijn moeder ziek was.

„Ben je dan niet meer hier met Kerstmis?” vroeg Margriet bedroefd.

„Ieke weggaan na Nieuwjaar,” zei de schoorsteenveger.

Frans deed een lichtsprong van blijdschap. Nu zou de logeerpartij met Kerstmis toch nog kunnen doorgaan.

„En na Kerstmis kom je maar naar de boerderij,” zei de boerin. „Wij zullen zolang voor je duif zorgen.”

„Jullie brave Ollaanders,” zei Pedro en hij glimlachte droevig. Hij vertrok graag naar zijn geboorteland, maar hij zou in Holland veel lieve vrienden achterlaten.

Hoofdstuk 11

HET LEGE STALLETJE

Het was de avond voor Kerstmis.

„Ha, moeder, daar is Pedro,” juichte Margriet, die al op de uitkijk gestaan had.

Moeder opende de deur en keek verwonderd naar het grote pak, dat Pedro met zich meedroeg.

„Dat is het pak, dat op zolder stond.”

„Jullie niet gekeken hebt?” schrok Pedro. „Het ies een verrassienk. Ieke zelf gemaakt.”

Nog voor hij zijn cape afgelegd had, greep hij een mes en sneed de touwen om het pak stuk. Verwonderd keken de kinderen naar het vreemde voorwerp, dat uit de papieren te voorschijn kwam. Het leek een klein huisje, dat van voren open was en een dak van stro had.

„Wat is dat, Pedro?” vroeg Margriet. „Is dat een poppenkamer?”

„Het is een garage voor mijn auto's,” raadde Frans.

„Nee, nee, het ies een stalletje voor het kriebje en de ezels en koeien. Het moet staan oender de boom met al de liecht. Waar heb je die?”

Moeder schudde het hoofd.

„Wij hebben geen Kerstboom, Pedro en we hebben ook geen beeldjes.”

Met een teleurgesteld gezicht schoof Pedro het stalletje weg.

„Maar de kienders toch gezegd hebben, wij 'ier Kerstfeest, vieren en geen liecht?”

„Ja, Pedro, we hebben wel Licht met Kerstmis en we vieren het feest ook. Dat zul je eens zien.”

Hoe ze het Kerstfeest dan vierden? Ze gingen samen naar de

kerk. Pedro zat tussen Margriet en Frans in. Hij luisterde aandachtig en hij probeerde ook mee te zingen.

„Eel mooi, maar ieke niet alles begripen,” zei hij, toen ze thuis kwamen.

Nadat ze de verdere dag gezellig bij elkaar geweest waren, vierden ze 's avonds het Kerstfeest nog eens. Toen ze om de

tafel geschaard zaten, las vader de geschiedenis van de geboorte van de Here Jezus uit de Kinderbijbel voor. Hij las langzaam en nu begreep Pedro het wel.

„Begrijp je nu, Pedro, wat werkelijk Kerstfeest vieren betekent? Je hoeft er geen boom met lichtjes of een versierd huis voor te hebben. Je kunt heel eenzaam zijn en alles verloren

hebben, maar toch heel blij zijn met Kerstmis, want de Heiland is voor iedereen op de wereld gekomen en nu kan ieder mens weer tot God gaan en in de Hemel komen."

„Ieder mens?" vroeg Pedro.

„Iedereen, die weet, dat hij een zondig mens is en gelooft, dat hij de Here Jezus nodig heeft," zei vader.

Toen zongen ze Kerstliederen. Pedro luisterde. Hij kende de woorden en de wijsjes niet. Maar één lied zong hij mee. Het was: „Stille nacht, heilige nacht." Hij zong andere, Italiaanse woorden, maar ze waren gezet op dezelfde wijs.

„Dat is het Kerstlied, dat in alle landen gezongen wordt," zei vader. „Iedereen kent het. Ze zingen van de Heiland, die miljoenen zaligen zal. Maar weet je, wat velen van die mensen niet vragen? Of ze ook één van die miljoenen mogen zijn."

Hoofdstuk 12

SLOT

Margriet en Frans vonden, dat de Kerstdagen veel te vlug voorbijgingen.

Toen volgde Oudejaarsavond en de volgende dag gingen ze Pedro nog Nieuwjaar wensen op de boerderij. Ze brachten hem een afscheidsgeschenk, een Nieuw Testamentje in de Italiaanse taal. Vader had het besteld voor Pedro en het was nog juist op tijd gekomen.

„Ieke geen geschenk voor jullie heeft,” zei Pedro. „Het lege stalletje is een vergiessink.”

„Ik gebruik het voor garage,” vertelde Frans.

„Maar nu Margriet 'ebben nieks.”

„Mag ik alsjebliedt de duif hebben?” vroeg Margriet.

„Natuurlijk,” riep Pedro en hij keek vragend naar de boer.

„Ik heb vee genoeg,” lachte deze, „neem mevrouwetje Koekeroe maar mee, hoor.”

Toen Pedro vertrok, stonden vader en moeder en de kinderen aan de trein. Voor 't laatst zagen ze hun vriend. Zouden ze hem ooit terugzien?

„Ieke schrijven zal,” zei hij.

Een traan rolde over zijn wangen. Dacht hij aan de lege plaatsen, die hij vinden zou, als hij terugkwam in zijn zonnige land? Allen wuifden tot de trein uit 't gezicht verdwenen was.

Die avond aan tafel bad vader voor Pedro. Hij vroeg, of de Here Jezus zijn hart wilde bekeren tot Hem en hem veilig thuis wilde brengen.

„Maar . . . maar Pedro is nu toch een Christen?” weifelde Margriet. „Hij kent het Kerstverhaal en heeft een Bijbeltje.”

„Het helpt je niets, Margriet, of je het Kerstverhaal kent. Je moet de blijdschap in je hart gevoeld hebben, omdat de Here

Jezus op aarde gekomen is. Dan heb je pas echt Kerstfeest gevierd. We kunnen nu verder alleen bidden, dat de Heiland Pedro's hart opent voor die blijdschap."

„Misschien heeft God Pedro wel naar Holland gestuurd om van de Here Jezus te horen," zei Frans.

„Koekeroe," riep de duif.

Pedro's duif en Pedro's lege stalletje.

Margriet en Frans zouden hun zwarte vriend nooit meer vergeten.